

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Frygt og bæven

Citation: Kierkegaard, Søren: "Frygt og bæven", i Kierkegaard, Søren: *Frygt og bæven*, udg. af Lars Petersen ; Merete Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 347. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kierkegaard02val-shoot-idm140578675006944.pdf>
(tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Frygt og bæven

12. Tillæg

Ny »Frygt og Bæven«

... Og Abraham besteg Moria Bjerget med Isaak. Han besluttede at tale til Isaak - og det lykkedes ham at opløfte Isaak, da det er Guds Villie, saa er Isaak villig til at blive Offeret.

Og han kløvede Brændet og han bandt Isaak, og han antændte Baalet - han kyssede endnu engang Isaak, ikke som Fader og Barn forholdt de sig jo nu til hinanden, nei, men som Ven til Ven, begge som lydige Børn for Jehova

- - og han drog Kniven - - og han stødte den i Isaak.

I samme Øieblik stod Herren Jehova i legemlig Skikkelse ved Abrahams Side og sagde: gamle Mand, gamle Mand hvad har Du 348 gjort? hørte Du da ikke hvad jeg sagde, hørte Du ikke jeg raabte: Abraham, Abraham stands.

Men Abraham svarede, med en Stemme, der halv var den lydige Underkastelses halv Sindsforvirringens, nei, o Herre det hørte jeg ikke. Stor var min Sorg - Du veed det bedst, thi veed Du at give det Bedste, Du veed ogsaa at fordre det Bedste - dog formildedes den, thi Isaak forstod mig, og i Glæden over at være i Forstaaelse med ham har jeg slet ikke hørt din Stemme, men selv, som jeg meente det, lydig, stødte jeg Kniven i det lydige Offer.

Saa kaldte Jehova Isaak igjen tillive. Men i stille Sorg sagde Abraham ved sig selv: det var dog ikke den Isaak, og i en vis Forstand var det jo heller ikke, thi ved at have forstaaet hvad Isaak forstod paa Moria Bjerget, at han var af Gud udseet til Offeret, var han i een Forstand blevet som en Olding, lige gammel med Abraham, det var ikke ganske den Isaak, og kun for Evigheden passede de retteligen for hinanden.

Det forudsaae Herren Jehova, og han forbarmede sig over Abraham, og gjorde som altid Alt godt, uendeligt bedre end hvis det Forkeerte ikke var skeet. Der er, sagde han til Abraham, en Evighed, snart skal Du der evigt være forenet med Isaak, hvor I for evigt passe for hinanden. Havde Du hørt min Røst, holdt inde - saa havde Du faaet Isaak for dette Liv, men det med Evigheden var ikke blevet Dig tydeligt. Du gik for vidt, Du fordærvede Alt - dog jeg gjør det endnu bedre, end hvis Du ikke var gaet forvidt: der er en Evighed

Dette er Forholdet mellem Jødedom og Christendom. Christeligt bliver Isaak virkelig offret - men saa Evigheden; i Jødedommen var det kun en Prøvelse, Abraham beholder Isaak, men saa bliver det Hele dog væsentligen inden for dette Liv.

Pap. X 5 A132.1853